

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobce: **P. P.**, zast. JUDr. Milošem Tuháčkem, advokátem, se sídlem Převrátická 330, Tábor, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihočeského kraje**, se sídlem U Zimního stadionu 1952/2, České Budějovice, v řízení o kasační stížnosti města Sezimovo Ústí, se sídlem Dr. Edvarda Beneše 21, Sezimovo Ústí, proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 26. 3. 2013, č. j. 10 A 125/2012 - 26,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem ze dne 26. 3. 2013, č. j. 10 A 125/2012 - 26, Krajský soud v Českých Budějovicích zrušil rozhodnutí žalovaného Krajského úřadu Jihočeského kraje ze dne 15. 11. 2012, č. j. KUJCK/27908/2012/OLVV/3, a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně - města Sezimovo Ústí ze dne 15. 10. 2012, č. j. Inf./2/2012/S-6, a současně uložil městu Sezimovo Ústí povinnost do třiceti dnů od právní moci rozsudku poskytnout žalobci informace požadované v jeho žádosti ze dne 25. 6. 2012.

Proti tomuto rozsudku podalo město Sezimovo Ústí kasační stížnost. Nejvyšší správní soud shledal, že kasační stížnost je podána osobou k tomu zjevně neoprávněnou.

Podle § 102 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), „*[k]asační stížnost je oprávněným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví, jímž se účastník řízení, z něhož toto rozhodnutí vzešlo, nebo osoba zúčastněná na řízení (dále jen "stěžovatel") domáhá zrušení soudního rozhodnutí.*“

Podle § 33 odst. 1 s. ř. s. „*[ú]častníky jsou navrhovatel (žalobce) a odpůrce (žalovaný) nebo ti, o nichž to stanoví tento zákon; odpůrcem (žalovaným) je ten, o němž to stanoví zákon.*“

Podle § 69 s. ř. s. „[ž]alovaným je správní orgán, který rozhodl v posledním stupni, nebo správní orgán, na který jeho působnost přešla.“

Soudní řád správní nepočítá s účastí správního orgánu prvního stupně v řízení o žalobě proti správnímu rozhodnutí podle § 65 a násl. s. ř. s. Vychází totiž z předpokladu, že řízení před správními orgány tvoří jeden celek a postačí, pokud žalobou napadené správní rozhodnutí v soudním řízení obhájí toliko odvolací správní orgán, který je k tomu zpravidla lépe personálně i materiálně vybaven. Správní orgán, který rozhodl v prvním stupni, tedy není žalovaným, ačkoliv soud podle § 78 odst. 3 s. ř. s. může zrušit také jeho rozhodnutí a ve smyslu ustanovení § 78 odst. 5 s. ř. s. je i správní orgán prvního stupně vázán právním názorem soudu. Postavení účastníka řízení nesvědčí správnímu orgánu prvního stupně ani z jiného titulu, nemůže být ani osobou zúčastněnou na řízení. Tou je totiž podle § 34 odst. 1 s. ř. s. osoba přímo dotčená na svých právech a povinnostech vydáním napadeného rozhodnutí správního orgánu, a nikoliv správní orgán, který vydal rozhodnutí v prvním stupni.

Město Sezimovo Ústí, které je v dané věci správním orgánem prvního stupně, tedy nebylo účastníkem řízení před krajským soudem, z něhož vzešel kasační stížností napadený rozsudek. Vzhledem k tomu, že oprávněním k podání kasační stížnosti disponují toliko účastníci řízení u krajského soudu a osoby na tomto řízení zúčastněné, není město Sezimovo Ústí, jež do okruhu těchto subjektů nespadá, oprávněno k podání kasační stížnosti (srov. § 102 s. ř. s.).

Na uvedeném závěru nic nemění ani skutečnost, že napadeným rozsudkem byla městu Sezimovo Ústí uložena povinnost poskytnout informace. Oprávnění krajského soudu uložit povinnost správnímu orgánu prvního stupně, upravené v § 16 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, představuje pouze zjednodušení a urychlení postupu stanoveného v § 78 odst. 3 a 5 s. ř. s. Zmíněné speciální ustanovení *de facto* znamená, že soud neuloží povinnost poskytnout informace ve svém závazném právním názoru, ale vysloví ji přímo ve výroku rozhodnutí. Tím se však nijak nemodifikuje okruh účastníků řízení; zájmy správního orgánu prvního stupně tedy i v tomto případě může hájit jedině žalovaný, který je účastníkem řízení. To však žalovaný v projednávané věci neučinil.

Podle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s., „[n]estanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže návrh byl podán osobou k tomu zjevně neoprávněnou.“

Nejvyšší správní soud uzavírá, že město Sezimovo Ústí nebylo účastníkem řízení, ze kterého vzešel napadený rozsudek, ani osobou zúčastněnou na daném řízení. Město Sezimovo Ústí tedy zjevně není oprávněno k podání kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 26. 3. 2013, č. j. 10 A 125/2012 - 26, a proto Nejvyšší správní soud tuto kasační stížnost odmítl podle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud za použití ustanovení § 60 odst. 3 věty první s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona tak, že žádný z účastníků nemá právo na jejich náhradu, neboť kasační stížnost byla odmítnuta.

pokračování

P o u ě n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. května 2013

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu